

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Cirkler

Citation: Larsen, Karl: "Cirkler", i Larsen, Karl: *Cirkler*, 1893, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_03-shoot-idm140694311700704/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Cirkler

Jeg vil aldrig i Berlin tage ind i andet Pensionat end det Grossmannske; jeg kender andre. For ti Aar siden boede jeg hos en Skolemand. Det var en afskediget Overlærer fra et Provinsgymnasium, med Titel af Professor og en Orden, paa hvilken der stod et stort «40», for at man endelig ikke skulde være i Tvivl om, at han kun havde faaet den, fordi han var bleven 40 Aar ældre, siden han indtraadte i Statens Tjeneste, og ikke af nogensomhelst anden Aarsag. Han skrev stadig Afhandlinger, i Smag med Stilopgaver i Modersmaalet for øverste Klasse, om Forholdet mellem Goethes Figur i det ene eller det andet til Schillers eller Lessings i noget tredje, og fik dem regelmæssigt sendt tilbage fra samtlige Tysklands Tidsskrifter, over hvilke han førte en omhyggelig Fortegnelse, der var

indrettet ligesom en Timeseddel. For Resten gik han i Vejen ude i Køkkenet, hvor han kom luskende for maaske at kunne faa lidt Indflydelse paa Spisesedlen. Han brugte da det ret trivielle Paaskud at ville se noget efter i Statutterne for «Forbrugsforeningen for Embedsmænd», der stod foran i den Kontrabog, som opbevarede i Tallerkenrækken; men den lille, graa og ganske afpillede Frue af-færdigede ham i Reglen øjeblikkelig med at svare, at det hastede vist ikke saa meget, det kunde han altid se efter en anden Gang. Naar han da somme Tider blev arrig og forlangte at se Bogen straks, kom de to ugifte Døtre paa mellem 30 og 40 Aar i samme Nu Moderen til Hjælp, og jeg kunde fra mit lille Værelse høre en unison Terzet for Kvindestøtter, der kun sjældent afbrødes af mindre og mindre energiske Indskud fra hans rustne Bas; efter meget faa Minutters Forløb slentrede han brummende tilbage gennem Korridoren. Naar han kom til Enden af den, revancherede han sig ved at smække Døren meget stærkt i og vadede derpaa frem og tilbage og skældte med sig selv inde i Gadeværelset, hvor Faust og

Margrete, Goethe og Schiller, Kaulbachs Engel og Thumanns Liebesglück hang paa Væggene.

Eftermiddagen gik regelmæssigt for Professoren med i et Kammer ud til Gaarden yderligere at udvikle sin fyrretyvcaarige Rutine i at smække Lussinger paa en 12—13-aarig forkroben Gymnasiast, hvem mærkelige Forældre havde overladt ham i Pension. Inde til Gaden residerede da Fruen og de to Døtre ved Vinduerne, med germanske Haandarbejder eller Indholdet af en Læsemappe fordelt mellem sig, naar da ikke en af Pensionærene for en Ordens Skyld sad lidt derinde og passiarede med dem, om naar de sidst havde hørt fra en eller anden tidligere Pensionær eller ogsaa om et andet lige saa interessant Emne. —

Det Grossmannske Pensionat havde ikke dette hjemmetyske Præg, dets Farve var afgjort kosmopolitisk; i dets Miskrokosmos genspejledes det moderne Berlin som Fremmedby. Man spiste ikke som hos Professoren Frokost Klokker 10 og Middag med Suppe, Gemyse, Kød og Svedskekompot Klokker 2; nej, Fru Grossmann var anlagt paa distinguerede Tilrejsende, der stod sent op, tog den engelske varme